

Că tot am încheiat anul 2023 - ducă-se în văzduh, că așa clamăm de zeci de ani - și noul încercăm să îl cuplăm cu țintele noastră prezente și de ce nu de viitor, cel mai probabil unul ca dimensiune - care nădăjduim să fie productiv imediat și bineînțeles să urcăm spre un alt nivel de prosperitate. Nu putem uita acel Decembrie care pe lângă Ziua Națională ce ne răscolește (pe unii da, pe alții nu) cu o serie de evenimente pe mai departe generic vorbind despre cele de sfârșit de an '89. Cei care au preluat puterea își spun emfatic că a fost o Revoluție și pe bună dreptate, că noi cei mulți am crezut în acel diluviu uman, cu sacrificiile aferente, iar alții, au știut exact ce se va întâmpla și au creat de fapt o lovitură de stat; evident cu un sprijin masiv al unor forțe externe.

Așa că la noi s-a împământenit o altă expresie, o combinație între cele două și anume că atunci a fost de fapt o lovituție, un termen existent doar în DEX on-line. Pentru că suntem, că așa ne-a hărăzit istoria noastră de peste două mii de ani, ba mai mult mai tot timpul la câte o răscruce, neavând la îndemână alte căi de a rezolva destinele acestei țărișoare, ne cramponăm în explicații cel mai adesea lipsite de un suport material trecut dar mai ales imediat că tot e la modă acest subiect. Au acaparat zona revoluționarilor o sumedenie de indivizi care nu au avut nicio legătură cu acel eveniment istoric. Există o comisie parlamentară pe acest domeniu care mimează un soi de activitate. Sunt peste 20.000 de revoluționari care mare parte dintre ei s-au recomandat reciproc spre a-și construi dosarele. Instituția SSPR este una eșuată, spun reprezentanții ei că este depășită, mulți dintre revoluționari cumpărându-și certificatele.

În anul 2015 adică la peste cincisprezece ani de la acel eveniment unic au fost acordate asemenea certificate în orașe/municipii precum Uricani, Buzău, Băile Herculane și multe altele care, cei în cauză (beneficiarii) nu au avut niciun rol la Revoluție. Târgoviște, unde în ziua de Crăciun au fost executați cei Doi, în afară de ei, nu au fost morți ori răniți, dar are revoluționari. Iată că și Marcel Ciolacu (actualul prim-ministru) de Buzău, care a fost și el revoluționar, dă în judecată SSPR spre a-și câștiga drepturile în instanță - se face de râs. Ba mai mult, ca o răzbunare, zic eu, l-a demis pe actualul președinte/ subsecretar de stat pe acest domeniu, punând un altul care la rândul-i nu a avut de-a face cu lovituția, un om de casă al PM-ului. SSPR cheltuiește spre a funcționa peste trei milioane de lei anual, bani care ar putea fi folosiți în alte scopuri.

Am fost pe acolo, instituția este populată cu ceva doamne/domnișoare care atunci, în '89, încă nu erau născute; ale cui or fi ele oare? Toate anchetele jurnalistice nu l-au inclus pe Bebe, un sinistru personaj care a eliberat foarte multe certificate de revoluționar. Un fost prieten, un medic celebru la acea vreme, trecut în veșnicie, mă îndemna să mă apropiu de individul în cauză (fiind și președinte de Consiliu Județean).

În final cu recomandări călduroase m-a primit, crezând că aș fi dorit un certificat de revoluționar, în acel an 2014. i-am spus că am un asemenea document încă din 1992; din acel moment am devenit neinteresant, așa că m-a concediat. Îmi amintesc cum mergea într-un gipant, îmbrăcat în uniformă de camuflaj. Ce făcea sub umbrela funcției era cu totul altceva. Că pe mai apoi a venit pontacul (Ponta) la putere și prin reglementări anume ticluite i-a eliminat pe cei care au fost într-adevăr în mijlocul evenimentelor de atunci (printre care și subsemnatul) intrând la greu alții care s-au susținut reciproc, asta deja este acum de domeniul istoriei. Să rememorăm o salbă de ingrediente epice.

După zeci de ani, apar revoluționari
Au tupeul să se considere urmași
Ai celor care atunci au fost tari
Ei, stând cu pieptul gol spre a fi "arși"
Niște nimeni "adunați" acum se erijează
Ca revoluționari, ce evident sunt falși
Atunci nu au putut fi pe fază
Au stat acasă fricoși să nu fie părtași.
"Revoluția" a devenit deja o afacere
De cei ce atunci nu au fost în "Piață"
În frunte cu matusalemicul Ilici
Individul pozând acum, ca o paiată.

Să lăsăm trecutul ca să decanteze cu bune și cu rele dar viitorul că de fapt acesta ne frige. Acum România este la o răscruce istorică precum și atunci când busola ne-a fost de fapt amanetată instantaneu, cu vuvuzelele mediatice care ne împuiau capul noapte de noapte, morți, uciși, otrăviți etc. Știrile cu însoțitele imagini curg dinspre zona Orientului Mijlociu în care are loc acum un război nedecarat fățiș, dar rețea vieți omenești, distruge infrastructuri, cele din Gaza discutabile ca existență; în fine, împarte acest areal de nord al emisferei, în atacați și atacatori. De ce sunt înarmate, pregătite, dotate, instruite și finanțate felurite grupări, mai ales din această zonă spre a crea un fel de stare de război? Spre deosebire de alte părți ale planetei, aici s-au creat în timp fel de fel de conflicte care se spune că ar fi înghețate.

De fapt nu sunt singurele. Actualul președinte al Turciei, Erdogan, iese pe toate canalele media înfierând incursiunile armatei israeliene în Gaza ca represalii pentru uciderea unor nevinovați de către gherilele Hamas în sudul statului evreu și luarea a sute de ostatici. Ca replică, încă neatribuită, ar trebui să i se pună în față distrugerea sistematică a PKK, a kurzilor care ar trebui prin dimensiunea populației lor de peste douăzeci de milioane de suflete să aibă o țară a lor.

Dar nu, Turcia îi bombardează permanent, îi distruge, iar conducătorul lor este ostatic în închisorile turce, pe vecie. Pe la noi, sunt încrâncenări cu totul altele decât cele de pe teatrele de război. Greva (grevele) din învățământ, pune (pun) la pământ sistemul educațional din țara noastră. Este un soi de șantaj la adresa autorităților știut fiind că acum ar fi trebuit, potrivit actului de guvernare, de rotație a deținătorilor de portofolii ministeriale să aibă loc, forțând cei din stradă un fel de puci mediatic.

Chiar pe finalul de mandat al prim-ministrului Ciucă vine în avalanșă pe lângă greva profesorilor și pe mai departe, învățământul superior, sănătate și ce să vezi ca o glumă de prost gust și greva lucrătorilor din instituțiile publice. Cei din urmă știut fiind că au venituri foarte mari și nu numai atât. Domnul General Prim-Ministru Ciucă, pentru care am avut o speranță de reformare sistemică, m-a dezamăgit. Călit pe teatrele de război, cu experiență asupra riscurilor de netăgăduit, iată că intrând în politică a devenit un pisoiaș.

Din prima zi de guvernare, avându-l ca model pe domnul Bolojan, ar fi trebuit instantaneu să dispună înjumătățirea aparatului administrativ din toate instituțiile statului; și pe mai departe de a pune în aplicare rezultatele referendumului din anul 2018, înjumătățirea Parlamentului României. Dar nu s-a întâmplat din păcate acest curajos demers, astfel că în prezent, la rotativă, în plin scandal grevist, a pasat pisica moartă în curtea PSDului. Tipic românesc de spălare pe mâini, că gâfâind a părăsit conducerea Guvernului spre a trece, dacă vor fi condițiile propice spre un fel de opoziție. Dacă țărișoara pe care cum necum o populăm, ar avea un șeic, ori un alt conducător autocrat, cu sistemul împrumutat din zona Golfului, aici ar fi un paradis nemaîntâlnit.

*Independența
prin Cultură*

Ce e pe acolo prin zona Golfului și nu avem noi? Dacă un investitor oricare ar fi el de pe planetă ar dori să facă ceva afaceri acolo el va avea maxim 49% din capitalul firmei restul va trebui să găsească un beduin oarecare (chiar analfabet) ce va avea diferența de 51%, de neschimbat în timp sub nicio formă. Păi ce mai este pe la noi? Jaf organizat sub forma integrării, aderării, a reorganizărilor, a orice care să prăduiască tot ce mișcă în țărișoara noastră, sub fandoselile pe multiple planuri ale conducătorilor UE.

Păi dacă noi avem resurse energetice fără număr, ogoare mănoase (cumpărate de exteriorii noștri și

lăsate ca miriști), păduri care se taie la greu, resurse vegetale și animaliere de tot felul lăsate de izbeliște, și multe altele, cum ar trebui să reacționăm, să devenim o forță zonală spre a nu mai cerși către acei nimeni europeni ceva aderență ori recunoaștere; că Schengen e un fel de Fata Morgana pentru care trebuie să cedăm întreaga avuție națională spre niște neica nimeni ce se erijează în conducători eterni ai Europei.

Iată că după anevoioase negocieri, de cedări felurite pe care acum nu le știm, de a primi nu se știe câți refugiați din Asia-Africa ori Orientul Mijlociu, în sfârșit gigantica forță Austria, cedează și admite că putem intra în spațiul de liberă circulație, doar aerian și maritim - de fapt fluvial că respectiva țară nu are ieșire la mare. pentru cele terestre nu se știe când. Jalnică situație și o umilință pentru românii care vor să fie liberi în Europa după abolirea socialismului/ comunismului. Țara noastră a moștenit un stat comunist, cei care l-au preluat după lovituție și-au arogat dreptul de a-l conduce prin așa-zise mijloace democratice spre preaplinul burților lor, atunci goale, acum prea îndestulate. Și a venit UE, care ar vrea să introducă ceva reguli, mai întâi MCV-ul.

Acum gata l-am îndeplinit și l-au ridicat. Pe dracu, instanțele și toți cei care concură la plierea justiției pe normele europene sunt departe de acest deziderat. Da! S-a anulat MCVul pentru România. Și pe mai departe suntem un stat de drept? România reprezintă acum coșul de gunoi al Europei. Hai doamna Von Der Leyen lăsați oleacă Ucraina și vedeți la noi ce nenorociri ne oferiți pe lângă marea bazaconie, în care marii noștri miniștrii au fost umiliți spre a tranzita cerealele ucrainene, iar problemele de mediu ale țării noastre sunt maculate prin fel de fel de mânării ale vestului. Pe fluxul mersului istoric inerent al țării noastre, se perindă un fel de film, generat de media, a vizitelor președintelui nostru în funcție spre alte puncte cardinale. Mai întâi vizitează Japonia apoi Singapore. De ce Japonia? Pentru a reface într-un fel o punte cu acea mare putere economică, trecută în derizoriu de către un prim-ministru grobian care chiar în ziua vizitei omologului său (trecut între timp în neființă) și-a dat demisia. Că la noi se poartă să fii prost și cu ștampilă. Acel prim-ministru japonez a trebuit să viziteze, că nu avea altceva la îndemână, Muzeul satului.

O asemenea oportunitate (unică) nu a avut-o țara noastră niciodată. Pe mai departe președintele nostru vizitează ceva țări africane. Cine i-a sugerat acest demers a fost un mare patriot. A încercat să lege foste trasee ale Conducătorului iubit (abandonate între timp), cu țări având un substanțial suport pe domeniul materiilor prime necesare și pentru ce a mai rămas din industria românească. Mai toate posturile TV și media l-au criticat din plin pe motive, spun eu mârșave. Cât a costat avionul, de unde bani pentru protocoale și alte nerozii. Ba au fost strânse semnături ale unor nimeni spre a-i macula vizita spre țările africane.

Am întâlnit un grup (trei personaje) în Piața Amzei care mă îndemneau la semnat ceva pentru domnul Iohannis. Erau cei trei excesiv de veseli și am întrebat ce trebuie să semnez. Păi ceva pentru președintele nostru! Ce anume? Că se plimbă prin străinătăți. Le-am replicat. Voi pe cine reprezentați?

Mi-au întors spatele. Ca să aflu pe mai târziu că aproape 40.000 de semeni au semnat o petiție online care se dorește a fi un document acuzator ca un fel de cap de țară că președintele cheltuiește banii publici aiurea. Niște nemernici cei care au inițiat acest proiect denigrator. Ce ar fi vrut ei, să plece spre acele puncte cardinale cu bicicleta, ori cu trotinetele electrice? Poate că nu a fost suficient de comunicativ spre a explicita scopul acestor deplasări. Dar când toată media îl calcă în picioare (este și el om) acei nimeni vând un fel de lehamite spre vulgul românesc, care nu înțelege semnificația acestor deplasări.

Oare de ce?

De ce sunteți atât de belicoși?
Pe media mai toți vă dați cocoși
Blamând autohtone, certe, realizări
Că ar fi venit, cu bani din alte zări.
Bunăoară, președintele acum în funcție
Vizitează țări, venind dintr-o extracție
Că pe vremuri, acolo, „odiosul” era clamat
Invitat chiar de Regina din Regat.
El, Iohannis, ținând acum să lege
Foste dialoguri, benefice se înțelege.
Aici, la noi, de nicăieri, ca un făcut
Mai toți neaveniții îl iau în șut.
La unison, o medie întreagă
Dovedindu-se că acuma este beteagă
Nu ia nimic în seamă și cară

La înaintare, doar cuvinte de ocară.
Ba sticleții omniprezenți plătiți de-afară
Strâng semnături la greu, și-s foc și pară
Acum, prestața lui, a adus ceva în plus
Contacte necesare ce între timp au cam apus.
Lăsați acum gâlceava și nu încercați
Prostia știut autohtonă să o apărați
El, acuma, la fine de mandat
Pozează, cum este și firesc, ca un împărat.

P.S.
Voi acei ce stați pe vine
Plătiți ca să vă legănați
În ditirambe și trâmbițați
E vremea, să vă lepădați, haina de câine.
Nenorociri ori alte derivate
Părăsiți această lume, acum când se mai poate.

Și ca să închei pe moment acest subiect, noi ca țară nu avem un model, blamăm tot. Nu este un fapt negativ că avem posibilitatea constituțională de a avea opoziție, de a critica și a aduce în fața opiniei publice derapajele cel puțin a celor care se erijează în conducători ai noștri. Dar să ataci aproape zilnic instituțiile reprezentative ale Statului de Drept – precum Președinția, Guvernul, Academia Română și altele, doar pentru bunul motiv că are priză la gură cască, consider că reprezintă o blasfemie. Aproape nicăieri în Europa nu sunt atacate instituțiile statului de drept ca la noi. Conducătorii lor, cu bune și cu rele, au fost aleși în mod democratic prin sufragiul alegătorilor.

Dacă ei, alegătorii, își doreau altceva, aveau la îndemână buletinul de vot. Dar după (cum se întâmplă acum în Serbia) să contești mai tot timpul orice produc organismele democratic alese se pare că sună ca un fel de dictatură mediatică. Jumătate din populația Planetei va veni la urne în acest an. Cât este de pregătită pentru a prelua frâiele puterii, de a-și desemna adevărații conducători care să-i reprezinte? Pentru statele autoritare care-și domină copios alegătorii sub formă dictatorială nu reprezintă o problemă. Ei, actualii conducători vor stabili parcursul națiunilor lor. Privind din unghiul de vedere al unei națiuni relativ libere – România – alte țări, precum Federația Rusă, Coreea de Nord, Iranul, de ce nu China par a fi pretendentă la catalogarea ca fiind dominatoare asupra propriilor populații, deoarece controlează viața, zi de zi, locuitorii fiind un fel de prizonieri în propria lor țară.

Nu că altele, aparținând celor zise civilizate, nu-și urmăresc prin AI mai toate finețurile vieții concitadinilor. A controla masele este o marotă prezentă de sute de ani (chiar mii de ani) astfel că, acei care se erijează în conducători să aibă un ascendent total pentru enoriașii bombardati mai tot timpul spre a fi cretinoizați. Dacă SSMDÎC, niște inițiale care nu spun mai nimic, în expandarea lor - Societatea Socialistă Multilateral Dezvoltată și Înaintarea României spre Comunism viitorul de aur al omenirii, o himeră a anilor '80 fără o bază reală de a fi și pusă în practică, după '90, această țintă program nu numai că a căzut în desuetudine, dar mai mult, a devenit un fel de critică masivă a celor care au preluat puterea după '90, iar succesorii lor nici prin cap nu le trece să o mai numească. Părți dintre acele lozinci pot fi preluate, dar nu! Sunt nocive că dăunează actualelor interese politicoeconomice.

Desigur suntem în prezent ocupați, nu în totalitate, așa cum unii uzurpatori autohtoni și-ar fi dorit. Primim srilankezi, nepalezi și alții pe care îi punem la treabă în principal în construcții ori în industria HORECA, căci românașii au plecat spre alte zări crezând că acolo se realizează. Că da ori nu, oricum au procreat peste 300.000 de urmași viitori contribuabili la PIB-ul acelor țări (Germania, UK, Franța, Spania, Italia etc) care nu se vor întoarce, decât unii spre pensie, fără niciun folos pentru țărișoara noastră. Îl urmăresc pe magnificul Tudor Gheorghe întrun recital de ziua Sfântului Vasile, cu reverberații în trecut dar și spre prezentul imediat. Îl amintește pe Cristian Vasile un mare trubadur antebelic și care acum îl scoate la lumină din negura timpurilor prin cântecul Zaraza cu conotații argentinienne.

Oricum pe acest segment de muzică, din păcate, Tudor Gheorghe nu prea are urmași. În rest tiribombe, vuvuzele și alte artificii spre a ne distra de la adevărata cultură românească, funcționează din plin spre spargerea timpanelor noastre, zi de zi. Prin acest baleiaj spre structurile de putere românești și nu numai, pe fondul unor tensiuni la nivel mondial cuplate pe multiple meridiane, noi ca țară, cu trăitorii ei (din ce în ce mai puțini) oare cu ce ne alegem?

Mai întâi cu promisiuni că deja suntem într-un an electoral cu cel puțin patru rânduri de alegeri. Cu o componentă la nivelul reprezentativității europene destul de fragilă (a se vedea aderarea la spațiul Schengen), și nu în ultimul rând cu o societate delicat vorbind mobilă care încearcă să se reseteze (fără succes) în acest an electoral. Se cade să păstrăm liniște deoarece conducătorii noștri lucrează dar oare cu folos?

Florian Laurențiu Stoika